

Eliáš – číslo devět

Prorok Ihal

Jeff Pippenger

2023-10-11

Poslední článek jsme zakončili pasáží, která pojednává o „lživém duchu“. Následující text je jedním z odstavců této pasáže.

„Neposvěcení kazatelé se stavějí proti Bohu. V témž dechu chválí Krista i boha tohoto světa. Ačkoli se navenek hlásí k tomu, že přijímají Krista, objímají Barabáše a svými skutky říkají: ‚Ne tohoto člověka, ale Barabáše.‘ Všichni, kdo čtou tyto řádky, ať dbají varování. Satan se chlubí tím, co může vykonat. Domnívá se, že rozbije jednotu, o niž se Kristus modlil, aby mohla existovat v Jeho církvi. Říká: ‚Vyjdu a budu lživým duchem, abych oklamal ty, které budu moci, abych kritizoval, odsuzoval a přerušoval.‘ Necht’ církev, která měla veliké světlo, veliké důkazy, přijme syna klamu a falešného svědectví, a taková církev odvrhne poselství, které Pán poslal, a přijme nejnerozumnější tvrzení, falešné domněnky a falešné teorie. Satan se směje jejich pošetilosti, neboť ví, co je pravda.“ Testimonies to Ministers, 409.

Necht’ „syn podvodu a krivého svědectví nalezne přijetí v církvi, která měla veliké světlo, veliké důkazy, a tato církev zavrhne poselství, jež Pán poslal, a přijme ty nejnerozumnější výroky a falešné domněnky a falešné teorie.“ Roku 1863 se milleritský adventismus „vrátil“ k nerozumné a falešné metodologii užívané odpadlým protestantismem a odmítl ztotožnění sedmi časů z Leviticus dvacet šest, jak je podal William Miller. Předmět „návratu“ byl znázorněn vzbouřenci ve Numeri čtrnáct, když se rozhodli zvolit si vůdce a vrátit se do Egypta.

I řekli jeden druhému: Ustanovme si vůdce a vraťme se do Egypta. Numeri 14,4.

Téma „návratu“ k odpadlému protestantismu bylo rovněž znázorněno u Jeremiáše, když mu v patnácté kapitole bylo řečeno, že padlí protestanté se k němu mohou vrátit, avšak on se nemá „vracet“ k nim.

Nesedával jsem v shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; sedával jsem o samotě pro tvou ruku, neboť jsi mne naplnil rozhořčením. Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyléčitelná, jež se odmítá zahojit? Budeš mi docela jako klamný potok a jako vody, které vysychají? Proto takto praví Hospodin: Navrátíš-li se, opět tě přivedu zpět a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahocenné od bezcenného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. A učiním tě tomuto lidu opevněnou bronzovou zdí; budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. Jeremjáš 15,17–20.

Snad nejzřetelnější prorocké znázornění zásady nevracet se k odpadlickému protestantismu se nachází v příběhu neposlušného proroka, který doručil poselství pokárání Jeroboámovi, prvnímu králi severního království deseti kmenů.

I řekl král muži Božímu: Pojd' se mnou domů, občerstvi se, a dám ti odměnu. Ale muž Boží řekl králi: I kdybys mi dal polovinu svého domu, nevejdu s tebou, ani nebudu na tomto místě jíst chléb ani pít vodu. Neboť tak mi bylo přikázáno skrze slovo Hospodinovo: Nejez chléb, nepij vodu a nevracej se touž cestou, kterou jsi přišel. I odešel jinou cestou a nevrátil se cestou, kterou přišel do Bételu. 1 Královská 13,7–10.

Neposlušnému proroku bylo od Boha řečeno, aby se nevracel cestou, kterou přišel. Milleritský adventismus vyšel z protestantismu, představovaného Sardami, a neměl se vracet. Ačkoli neposlušný prorok velmi dobře věděl, že se nemá vracet cestou, kterou přišel, falešný prorok z Jeroboáмова království mu řekl, že Bůh pravil, aby se neposlušný prorok vrátil do domu falešného proroka a jedl s ním. Navzdory Božímu pokynu učinil právě to. Jakmile začal jíst pokrm falešného proroka, Bible jasně uvádí, že prorok ze Samaří lhal.

V Bét-elu pak bydlel jeden starý prorok; a jeho synové přišli a vyprávěli mu o všech skutcích, které toho dne muž Boží vykonal v Bét-elu; také slova, která mluvil ke králi, oznámili svému otci. Jejich otec jim řekl: Kterou cestou odešel? Neboť jeho synové viděli, kterou cestou se vydal muž Boží, jenž přišel z Judy. I řekl svým synům: Osedlejte mi osla. A oni mu osedlali osla; a on na něm jel a vydal se za mužem Božím, a našel ho, jak sedí pod dubem. I řekl mu: Jsi ty ten muž Boží, který přišel z Judy? A on řekl: Jsem. Tu mu řekl: Pojd' se mnou domů a pojez chléb. On však řekl: Nemohu se s tebou vrátit ani vejít s tebou; nebudu s tebou na tomto místě jíst chléb ani pít vodu. Neboť mi bylo řečeno slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jíst chléb ani pít vodu a nevrátíš se cestou, kterou jsi přišel. On mu řekl: Také já jsem prorok jako ty; a anděl ke mně promluvil slovem Hospodinovým a řekl: Přiveď ho zpět s sebou do svého domu, aby jedl chléb a pil vodu. Ale zalhal mu. I vrátil se s ním a jedl chléb v jeho domě a pil vodu. 1 Královská 13:11–19.

Neposlušný prorok jedl a pil se lživým prorokem ze Samaří, což znamená, že přijal poselství odpadlého proroka a odmítl poselství Hospodinovo. Poselství, které téhož dne věrně zvěstoval. Velmi dobře věděl, že se nemá vracet, avšak přesto to učinil. Sestra Whiteová nás informuje, že bude-li „syn klamu a falešného svědectví přijat církví, která měla velké světlo, velké důkazy, tato církev zavrhne poselství, které Pán poslal.“ V milleritské historii první anděl osvětlil zemi svou slávou. Roku 1840 bylo poselství prvního anděla nesené ke každé misijní stanici na světě.

„Zvěst o brzkém příchodu Pána v moci a veliké slávě na náš svět je pravda a roku 1840 se při jejím hlásání pozvedlo mnoho hlasů.“ Manuscript Releases, svazek 9, 134.

Krátce nato se milleritní adventismus vrátil ke „lži“ metodologie odpadlého protestantismu a zavrhl „poselství Páně“, které Bůh poslal skrze Williama Millera. Zavrhl poselství Mojžíšovo, jak je předložil Eliáš, a „lež“ přijatá na počátku milleritních dějin představuje „lež“, jíž se věří na konci; „lež“, která přivádí silné poblouzení na laodicejský adventismus.

A se vši lstivostí nepravosti mezi těmi, kdo hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni. A proto jim Bůh pošle mocné blouznění, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti. 2 Tesalonickým 2,10–12.

Pokoušíme se ukázat úlohu Eliáše jako symbolu ve spojitosti s paralelními dějinami rohu protestantismu a rohu republicanismu během období, kdy vládne šesté království biblického proroctví. Obtíž při prorockém spojování všech otázek roku 1863, alespoň pro mne, spočívá v různých vzájemně propojených liniích, které se blíží pojmu „okružní logiky“. Přímočará logika je vždy nejlepším přístupem, avšak rozpoznávání božských pravd a vztahů těchto pravd navzájem je obtížná práce, neboť se v Bibli nacházejí „tu trochu a tam trochu“.

Koho bude učit poznání? a komu dá porozumět nauce? Těm, kteří byli odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť předpis musí být na předpis, předpis na předpis; řádek na řádek, řádek na řádek; zde trochu a tam trochu. Izajáš 28,9.10.

Je to také obtížný úkol, když vaše cílové publikum tvoří ti, kteří jsou obeznámeni se základními pravdami, jimiž se zabýváte, zatímco jiní jsou tomu všemu noví. Prakticky všechny pravdy, jejichž přehled hodlám v tomto článku podat, lze nalézt v Habakukových deskách. Abych nevyzněl, jako bych používal „kruhovou logiku“, sdělím vám předem, kam směřujeme, ještě dříve, než tam skutečně dospějeme.

V roce 1863 laodicejský milleritský adventismus vztyčil obraz žárlivosti. Obraz žárlivosti představuje první ze čtyř generací laodicejského adventismu.

I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní své oči směrem k severu. I pozdvihl jsem své oči směrem k severu, a hle, na sever od brány oltáře při vchodu stál tento obraz žárlivosti. Ezechiel 8,5.

Čtyři generace církve adventistů sedmého dne jsou znázorněny v různých pasážích Písma, avšak jako hlavního výchozího bodu užívám Ezechiele 8. Důvodem je to, že osmá kapitola přechází v kapitolu devátou. V Ezechielovi 9 je znázorněno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc a sestra Whiteová v Testimonies, svazek pátý, tuto skutečnost jasně označuje. Ve svých komentářích sestra Whiteová zřetelně hovoří o dvou třídách bohoslužebníků v Jeruzalémě v době, kdy dochází ke zapečetění. Ezechiel činí totéž a třída, která pečeť neobdrží, je představena v osmé kapitole.

„Třída těch, kdo nepocítují zármutek nad vlastním duchovním úpadkem ani nenaříkají nad hříchy druhých, bude ponechána bez Boží pečeti. Pán pověřuje své posly, muže se zbraněmi k zabíjení v rukou: ‚Jděte za ním skrze město a bijte; ať vaše oko nešetří, ani nemějte slitování: zcela pobijte staré i mladé, panny i malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému člověku, na němž je znamení; a začněte při Mé svatyni.‘ Tehdy začali od starců, kteří byli před domem.“

„Zde vidíme, že církev — svatyně Páně — byla první, kdo pocítil úder Božího hněvu. Starší muži, ti, jimž Bůh svěřil veliké světlo a kteří stáli jako strážci duchovních zájmů lidu, zradili svou důvěru. Zaujali stanovisko, že nemáme očekávat zázraky a zjevné projevy Boží moci jako za dřívějších dnů. Doby se změnily. Tato slova posilují jejich nevěru a oni říkají: Pán neučiní nic dobrého ani nic zlého. Je příliš milosrdný, než aby navštívil svůj lid soudem. Tak zní volání: ‚Pokoj a bezpečnost‘ z úst mužů, kteří již nikdy nepozdvihnou svůj hlas jako polnící, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákovovu jeho hříchy. Tito nemí psi, kteří nechťeli štěkat, jsou těmi, kdo pocítí spravedlivou pomstu uraženého Boha. Muži, dívky i malé děti všichni hynou spolu.“ Testimonies, svazek 5, 211.

Osmá kapitola popisuje ty v Jeruzalémě – „církev“ ve čtvrté ze čtyř generací – znázorněné jako klanějící se slunci.

I uvedl mne do vnitřního nádvoří domu Hospodinova; a hle, u vchodu do chrámu Hospodinova, mezi předsíní a oltářem, bylo asi pětadvacet mužů, obrácených zády k chrámu Hospodinovu a tvářemi k východu; a klaněli se slunci obráceni k východu. I řekl mi: Viděls to, synu člověčí? Je to snad maličkost pro dům Judův, že zde páchají tyto ohavnosti, které páchají? Neboť naplnili zemi násilím a znovu mne popouzelí k hněvu; a hle, přikládají ratolest ke svému nosu. Proto i já budu jednat v rozhořčení: mé oko neušetří ani se neslituji; a budou-li mi hlasitě volat do uší, přece je nevyslyším. Ezechiel 8,16–18.

Právě jako v případě zlé zprávy deseti zvěďů i pětadvacet vůdců vzpoury, kteří uctívají slunce, „popudili“ Hospodina k hněvu. Nedělní zákon je „dnem rozhořčení“, k němuž proroci ukazují vpřed. Devátá kapitola popisuje ty, kteří v témže časovém bodě přijímají Boží pečeť, neboť jednoduše opakuje a rozvádí kapitolu osmou.

„Toto zapečetění služebníků Božích [Zjevení sedmá kapitola] je totéž, které bylo ve vidění ukázáno Ezechielovi.“ Testimonies to Ministers, 445.

Roku 1863 se první generace laodicejského adventismu vydala na své putování pouští. Prorocké dějiny, které v roce 1863 ztotožňují obraz žárlivosti, byly Áronovým zlatým teletem. Prorockými charakteristikami zlatého telete jsou, že bylo obrazem šelmy a že bylo ze zlata. Zlato je symbolem Babylóna, a tak Áronovo zlaté tele bylo obrazem babylónské šelmy. Obraz šelmy je definován pouze jako spojení církve a státu, v němž církev ovládá tento vztah.

„Co je však onen ‚obraz šelmy‘? a jak má být vytvořen? Obraz vytváří šelma se dvěma rohy a je obrazem šelmy. Nazývá se také obrazem šelmy. Chceme-li tedy poznat, jaký tento obraz je a jak má být vytvořen, musíme zkoumat charakteristické rysy samotné šelmy — papežství.“

„Když se raná církev zkazila tím, že se odchýlila od prostoty evangelia a přijala pohanské obřady a zvyky, ztratila Ducha a moc Boží; a aby ovládala svědomí lidu, hledala oporu u světské moci. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládala moc státu a používala ji k prosazování svých vlastních cílů, zvláště k trestání ‚kacířství‘. Aby Spojené státy vytvořily obraz šelmy, musí náboženská moc ovládnout občanskou vládu natolik, že i autorita státu bude církví použita k dosažení jejích vlastních cílů.“ The Great Controversy, 443.

Tele, které zhotovil Áron, bylo zhotoveno v době, kdy Mojžíš přijímal Desatero přikázání. Druhé přikázání zakazuje uctívání modloslužby a zároveň obsahuje částečný popis Božího charakteru, když označuje Boha jako Boha žárlivého.

Neučináš si rytiny ani jakéhokoli podobenství ničeho, co je nahoře na nebi, nebo dole na zemi, nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit; neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý, který navštěvuje nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí; a činím milosrdenství tisícům těch, kteří mě milují a zachovávají má přikázání. Exodus 20,4–6.

Áronovo zobrazení zlatého telete, jsouc modlou, představuje obraz žárlivosti, neboť vyvolalo spravedlivé rozhořčení, které přimělo Mojžíše svrhnout a rozbít první dvě desky Desatera. Zamýšlíme ukázat, že padělaný obraz z roku 1863 byl předobrazem Áronovým zlatým teletem. Boží žárlivost se projevila vůči Áronovu zlatému teleti, neboť zlaté tele představovalo falešného boha. Tele bylo padělaným zobrazením Boha. Áron prohlásil, že představuje bohy, kteří je vysvobodili z egyptského otroctví. Dvě desky, které Mojžíš v téže historii rozbil, byly „přepisem“ charakteru pravého Boha, Boha, který je skutečně vyvedl z Egypta. Padělaný obraz zhotovený roku 1863 je obrazem žárlivosti, neboť rozbil dvě desky druhé kapitoly Abakuka tím, že odstranil sedm časů Mojžíšovy přísahy.

„Bylo mi ukázáno, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je On chtěl; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých z čísel a zakryla ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74, 75.

Dále Ellen Whiteová k příkazu neměnit kartu z roku 1843 přidává upřesnění „leda na základě vnuknutí“.

„Viděla jsem, že stará tabule byla vedena Pánem a že na ní nemá být změněna ani jediná číslice, leda z vnuknutí. Viděla jsem, že údaje na tabuli jsou takové, jaké je Bůh chtěl mít, a že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslicích a skrývala ji, aby ji nikdo neviděl, dokud Jeho ruka nebude odňata.“ Spalding and Magan, 2.

Jakub a Ellen Whiteovi žili s rodinou Otise Nicholse, když Nicholsovi připravili a vydali schéma z roku 1850. Jedinou věcí, která byla u schématu z roku 1850 „změněna“, bylo to, že rok „1844“ byl použit namísto roku „1843“, který byl uveden na schématu z roku 1843. Jedinou „změnou“ byla oprava „omylu“, nad nímž Bůh držel svou ruku. Inspirace prorokyně byla přítomna právě v tom domě, kde bylo schéma z roku 1843 „změněno“ na schéma z roku 1850, a sedm časů z Leviticus dvacet šest zůstalo na tomto schématu zachováno, tak jako tomu bylo i na schématu z roku 1843.

Druhé přikázání zahrnuje další část této prorocké skládačky, neboť ukazuje, že Bůh počítá pokolení, dokud nenavštíví nepravost, k níž došlo. Roku 1863 začala první ze čtyř generací Církve adventistů sedmého dne, neboť v tom okamžiku skončilo milleritské hnutí.

Dvě desky Desatera přikázání jsou předobrazem dvou tabulí Abakukových, avšak jsou také předobrazem dvou kynutých chlebů oběti mávání o Letnicích, které byly jedinou obětí ve svatyni, jež zahrnovala hřích. Projevení Boží moci při vydání Desatera přikázání, projevení Boží moci při letničím vylití a projevení Boží moci v dějinách dvou tabulí mileritů, to vše je předobrazem závěrečného projevení vylití Ducha svatého v pozdním dešti. Dva kynuté chleby oběti mávání o Letnicích představují sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou během pozdního deště pozdviženi jako korouhev.

Letniční vlnové chleby měly být připraveny s „kvasem“, který představuje hřích, avšak kvas byl zničen procesem pečení.

Když se mezitím shromáždilo nesčíslné množství lidu, takže šlapali jeden přes druhého, začal nejprve říkat svým učedníkům: Varujte se kvasu farizeů, jímž je pokrytectví. Lukáš 12,1.

Kynuté chleby byly obětí prvotin.

Ze svých příbytků přinesete dva chleby k oběti pozdvihování, ze dvou desetin éfy; budou z jemné mouky; budou upečeny s kvasem; jsou prvotinami Hospodinu. Leviticus 23:17.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou oběť prvotin v posledních dnech.

I viděl jsem, a hle, Beránek stál na hoře Siónu a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce, mající na čelích napsáno jméno jeho Otce. A slyšel jsem hlas z nebe jako hlas mnohých vod a jako hlas velikého hromu; a slyšel jsem hlas harfeníků, hrajících na své harfy. A zpívali jakoby píseň novou před trůnem a před čtyřmi bytostmi a starci; a nikdo se té písni nemohl naučit než těch sto čtyřicet čtyři tisíce, kteří byli vykoupeni ze země. To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami, neboť jsou panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. A v jejich ústech nebyla nalezena lest, neboť jsou bez úhony před trůnem Božím. Zjevení 14,1–5.

Skupina ctitelů v posledních dnech, kteří nikdy nezemřou, představovaná Eliášem, zcela přemůže hřích, neboť oheň očistění, který na ně přivádí Posel smlouvy, důkladně vypálí a odstraní kvas ze synů Léviho.

Hle, posílám svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení. Hle, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však obstojí v den jeho příchodu? A kdo zůstane stát, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako louh valcháře. Usedne jako tavič a čistí stříbra; očistí syny Léviho a protřídí je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma Hospodinu příjemná jako za dávných dnů a jako v letech dávno minulých. Malachiáš 3,1–4.

Oběť, která je „jako za dnů dávných“, je letniční oběť pozdvihování dvou chlebů. Byla pozdvihnuta jako oběť a označovala dva proroky, kteří byli zabiti na ulicích a kteří jsou pak pozdvíženi do nebe jako korouhev na počátku krize nedělního zákona.

Když Áron zhotovil své zlaté tele, prohlásil, že to tele jsou bohové, kteří je vyvedli z Egypta, a potom vyhlásil slavnost Hospodinu.

I přijal to z jejich rukou a opracoval to rydlem, když z toho zhotovil lité tele; a oni řekli: Toto jsou tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. Když to Áron viděl, vystavěl před tím oltář; potom Áron vyhlásil a řekl: Zítra bude slavnost Hospodinovi. Exodus 32,4.5.

Když se severní království Izraele odtrhlo od jižního království Judy, Jarobeám, první izraelský král, záměrně zavedl ve dvou městech padělanou bohoslužbu, pronesl stejné prohlášení jako Áron, když tvrdil, že jeho dvě zlatá telata jsou bohové, kteří je vyvedli z Egypta, a ustanovil padělaný svátek, stejně jako to učinil Áron.

I řekl Jeroboám ve svém srdci: Nyní se království navrátí domu Davidovu. Půjde-li tento lid obětovat v domě Hospodinově v Jeruzalémě, obrátí se srdce tohoto lidu opět k jejich pánu, k Rechabeámovi, králi judskému; a zabijí mne a navrátí se k Rechabeámovi, králi judskému. Proto se král poradil a zhotovil dvě zlatá telata a řekl jim: Je pro vás příliš obtížné chodit do Jeruzaléma; hle, tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. A jedno postavil v Bételu a druhé umístil v Danu. A tato věc se stala hříchem; neboť lid chodil uctívat před jedno až do Danu. A vystavěl dům výšin a ustanovil kněze z nejnižšího lidu, kteří nebyli ze synů Léviho. A Jeroboám ustanovil slavnost v osmém měsíci, patnáctého dne toho měsíce, podobnou slavnosti, která se konala v Judsku, a obětoval na oltáři. Tak učinil v Bételu, obětoval telatům, která zhotovil; a ustanovil v Bételu kněze výšin, které zřídil. Tak obětoval na oltáři, který zhotovil v Bételu, patnáctého dne osmého měsíce, totiž v měsíci, který si vymyslel ze svého vlastního srdce; a ustanovil slavnost pro syny Izraele; a obětoval na oltáři a pálił kadidlo. 1 Královská 12,26–33.

Dan znamená soud a představuje určitý stav; Betel znamená dům Boží. Jak při Áronově vzpouře, tak při vzpouře krále Jeroboáma tyto symboly označují spojení církve a státu, k němuž nakonec dochází při nedělním zákonu ve Spojených státech.

Nedělní zákon nastává na konci adventismu a na počátku adventismu se toto hnutí, které bylo v létě roku 1844 ztotožněno s protestantským rohem, právně spojilo s republikánským rohem. Áronova a Jarobeáмова vzpoura tedy představuje jak rok 1863, tak i brzy přicházející nedělní zákon.

Důvodem, proč posel smlouvy očišťuje „syny Léviho“ a nikoli některý z ostatních kmenů, je to, že při vzpouře kolem Áronova zlatého telete stáli při Mojžíšovi právě Lévitové. Pro svou věrnost byli tehdy ustanoveni kmenem, který představoval kněžství, což byla pocta, jež byla dříve určena prvorozeným z každého kmene. Proto také Jeroboám dbal na to, aby jeho padělané kněžstvo nebylo ze synů Léviho, a místo toho ustanovil své kněžstvo „z nejnižších z lidu, kteří nebyli ze synů Léviho“.

Synové Léviho jsou ti, kdo jsou očišťováni ohněm jako korouhev neboli oběť pozdvihování během krize nedělního zákona. Dějiny krize nedělního zákona v posledních dnech byly předobrazeny krizí roku 1863, kdy se nově rozpoznaný protestantský roh právně připojil k republikánskému rohu. Máme ještě jednu dějinnou linii, kterou je třeba pojednat, než začneme probírat pasáže, na něž jsme právě odkázali.

Tou linií je rok 1856 a budeme se tím zabývat v našem příštím článku.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího místa, aby vykonal očištění svatyně, jak je představen v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25.“ Velké drama věků, 426.